

ת"פ 27474/02/14 - מדינת ישראל נגד דוד נחמני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 27474-02-14 מדינת ישראל נ' נחמני(עציר)
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד נחמני (עציר)

הנאשם

נוכחים:ב"כ המאשימה עו"ד שני קופנהגן

ב"כ הנאשם עו"ד ירון פורר

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

הכרעת דין

רקע כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 וסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

כנטען בכתב האישום, הרי שביום 06.02.2014 בשעה 22:03 לערך, ניסה ולרי פרוסמן (להלן: "המתלונן") לפרוץ למסגרייה המצויה ברחוב מרבד הקסמים 41 ברחובות ואשר בבעלות הנאשם (להלן: "המסגרייה").

המתלונן עזב את המסגרייה בשעה 22:14, שב אליה לאחר מכן בשעה 22:37 ועמד בסמוך לה.

אז, ירד הנאשם מביתו אשר מצוי מעל המסגרייה, כשהוא מצוייד באלה ובשפיץ פלייר ותקף את המתלונן בכך שבעט בצדן השמאלי של צלעותיו והכה אותו בראשו באמצעות האלה. לאחר מכן, דקר אותו באמצעות השפיץ פלייר כחמש פעמים בחלק האחורי של רגלו הימנית ופעם אחת בחלק האחורי של רגלו השמאלית.

בעוד המתלונן ביקש מן הנאשם כי יחדל ממעשיו, בעט הנאשם ברגלו השמאלית של המתלונן וזה האחרון נפל ארצה. אז, שב הנאשם לביתו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן חבלות בדמות חתכים ברגליו, דימום בראשו ונפיחות מצחית המטומית. הוא נזקק לטיפול רפואי ולתפירת החתכים.

גדר המחלוקת

אין חולק כי המתלונן הותקף וכי נגרמו לו חבלות, כמפורט בכתב האישום.

הנאשם הודה כי הכה את המתלונן באמצעות קרש, אך טען כי גם המתלונן תקף אותו ולמעשה, הייתה זו תקיפה הדדית. הנאשם הכחיש כי דקר את המתלונן ברגליו וגרם לו חבלות בדמות חתכים, כמיוחס לו בכתב האישום.

תמצית ראיות התביעה

בהתאם לראיות התביעה, ביום 06.02.14 בשעה 22:53 התקבלה הודעה במוקד המשטרתית. המודיעה דיווחה כי אדם הותקף והוא שוכב במדרגות הבניין כשהוא מכוסה בדם.

בעדותה בבית המשפט סיפרה המודיעה, רגינה דוודזרב כי שהתה בביתה בשעת ערב ולפתע, שמעה רעש של בעיטות בדלת ביתה. העדה מתארת כי פתחה את הדלת ומצאה את המתלונן, אשר מתגורר בסמוך לדירתה ועמו היא מצויה בקשרי ידידות, שרוע על רצפת חדר המדרגות כשהוא מכוסה בדם. העדה שמעה מן המתלונן כי רצה להיכנס למקום "כמו מחסן", לדבריה, המצוי ברח' מרבד הקסמים 41 על מנת לקחת בקבוקים והוכה. "מישהו נתן לו מכה. הוא סיפר שמישהו הרביץ לו בראש, וכמה פעמים נתנו לו עם סכין ברגל, באזור השוק" (עמ' 14 לפרוטוקול, ש' 2-3). עוד סיפרה כי שמעה מן המתלונן בעבר כי פרץ לשם על מנת לגנוב בקבוקים.

בסיום עדותה, מסרה העדה כי המתלונן לא יגיע למסור עדות בבית המשפט ואף הפציר בה שלא למסור עדותה, משום החשש כי יפגעו בה. עוד מסרה כי נאמר לה ולמתלונן לא להגיע לבית המשפט וכי המתלונן סיפר לה כי ישלמו לו אם לא ימסור עדותו. העדה ציינה כי מדובר בילדיו של הנאשם והצביעה בבית המשפט על מר אבי רווח, בנה של בת זוגו של הנאשם בעבר במשך 12 שנים, כמי שאמר להם זאת.

המתלונן, אכן, לא הגיע, בתחילה, למסור עדות בבית המשפט. נעשו מאמצים רבים לאתרו ואף הוצא כנגדו צו הבאה בגינו הובא לבית המשפט. למועד הדין הבא, התייצב המתלונן ומסר עדותו.

המתלונן סיפר בבית המשפט כי הגיע למסגרייה, משום שרצה לאסוף בקבוקים ריקים. סיפר כי הוכה ברגלו באמצעות קרש (עמ' 75 לפרוטוקול, ש' 19-22) וכי החתכים על גופו נוצרו משאריות קרש שנותרו בתוך גופו

והיה צורך להוציאם ולבצע תפירה (עמ' 79 לפרוטוקול, ש' 14-21). משנאמר לו כי מסר דברים אחרים לשוטרים, הכחיש כי אמר שדקרו אותו באמצעות סכין, הכחיש כי יודע מי תקף אותו ואת התיאור שמסר בנוגע לאדם אשר תקף אותו. גם לאחר שב"כ המאשימה רעננה את זכרונו של העד, עמד הוא על גרסתו זו אשר הייתה שונה מהותית מהדברים שמסר במשטרה. על כן, הוכרז כעד עויין.

במענה לשאלות ב"כ המאשימה, הכחיש העד, בתחילה, כי לא הגיע לבית המשפט משום שהוא חושש. לאחר מספר שאלות, הן של ב"כ המאשימה והן של בית המשפט, השיב העד כי לא התייצב בבית המשפט משום שחשש כי יותקף בשנית. כשנשאל ממי חשש, השיב כי מדובר בשכונה שיש בה עבריינים ומתרחשים בה אירועים פליליים (עמ' 83 לפרוטוקול, ש' 25-30).

העד אישר כי הגיע למסגרייה על מנת לגנוב בקבוקים, אך טען כי אינו יודע מי תקף אותו. ב"כ המאשימה עימתה את העד עם דבריו בפני השוטרת בבית החולים, לפיהם מסר לה כי מי שתקף אותו הוא האדם שהיה במסגרייה. העד טען שאינו זוכר ושהיה בשוק (עמ' 84 לפרוטוקול, ש' 12 - עמ' 85 לפרוטוקול, ש' 12). בתגובה לשאלות ב"כ המאשימה מדוע אמר במשטרה כי נדקר באמצעות סכין ואף הדגים היכן נדקר, חזר וטען העד כי היה בשוק ואמר כי דמיין זאת. גם כשעומת עם העובדה כי חזר על כך בהודעתו שנגבתה יומיים לאחר מכן, טען העד כי היה בשוק במהלך שבוע וכי "אני לא בסדר בראש" (עמ' 85 לפרוטוקול, ש' 23-32). העד שב והדגיש מספר פעמים כי הוא נוטל תרופות פסיכיאטריות אשר משפיעות עליו וכי אינו זוכר במדויק את פרטי האירוע.

העד הכחיש את דבריו במשטרה, טען כי אינו זוכר בדיוק באילו איברים בגוף הוכה וטען כי לא יודע מי תקף אותו ולא מכיר את הנאשם. בתגובה לטענת ב"כ המאשימה כי אישר כי הנאשם הוא האדם שתקף אותו, לאחר שזיהה את תמונתו (ת/19), השיב כי אינו רואה היטב ללא משקפיים ובניגוד לדבריו במשטרה, הוא אינו בטוח שהאדם שתקף אותו הוא הנאשם. הוא חזר על כך שהיה מבולבל ובשוק, לדבריו (עמ' 88 לפרוטוקול, ש' 13-28). עם זאת, לשאלות בית המשפט, הבהיר כי משתמש במשקפיו רק לצורך קריאה ועבודה (עמ' 103 לפרוטוקול, ש' 12-21).

העד הכחיש את דבריה של רג'ינה כי סיפר לה על התקיפה. עוד אמר ביחס אליה כי "רגינה חולה בראש אינבלידית מה שהיא מדברת לא צריך לשמוע" (עמ' 87 לפרוטוקול, ש' 19-30).

בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ הנאשם, אישר העד כי היה מאושפז בעבר פעמיים בבית חולים פסיכיאטרי וכי הוא נוהג לשתות משקאות אלכוהוליים. העד אישר כי שתה אלכוהול ולקח כדור "קלונקס" ביום האירוע, לפני שהגיע למסגרייה. העד הכחיש כי הוא עצבני לאחר שהוא שותה אלכוהול ונוטל כדורים. ב"כ הנאשם הטיח בו כי לאחר ששותה, הוא רב עם אנשים, עם שכניו ועם בעל הבית שלו. העד הכחיש זאת ואמר שהוא אינו רב עם אף אחד. כשניסה ב"כ הנאשם לשאול זאת בדרך אחרת וביקש מהעד כי יאשר שמרגיש ביטחון לאחר ששתה, הכחיש זאת העד.

לשאלת ב"כ הנאשם, אישר העד כי מחוץ למסגרייה זרוקים פריטי ברזל רבים (עמ' 95, ש' 1-2).

העד הכחיש כי אויים או שהוצע לו תשלום, באם לא יעיד (עמ' 101 לפרוטוקול, ש' 7-9).

המאשימה עתרה לקבל את הודעותיו של העד במשטרה (ת/25-28) מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות").

בהודעה שגבתה החוקרת שירן בן לולו מן המתלונן בבית החולים "קפלן" ברחובות, בליל יום האירוע (ת/25), סיפר המתלונן כי רצה לגנוב בקבוקים מתוך המסגרייה על מנת למכור אותם ולקנות בכסף מזון. האדם שעובד במסגרייה ראה אותו מן החלון ואמר לו שהוא יורד למטה. הוא ירד ו"לקח ככה סכין קטנה". העד הדגים באצבעותיו את גודלה של הסכין, כ- 6 ס"מ, על פי הערת החוקרת וכן, אמר ש"הוא עשה ככה ככה" והדגים תנועות של דקירה. העד מסר כי "אני קיבלתי מכה ברגליים וגם בראש, אני ראיתי שהוא עושה עם הסכין ברגל והרגשתי משהו בראש ואני לא יודע מה" (ש' 16-17). העד סיפר כי אמר לאדם שתקף אותו "מספיק די אני הולך והוא המשיך" (ש' 7-8). הוא מסר תיאור פיזי של האדם שתקף אותו - כבן 45-50 שנים, גבוה, בהיר ורזה. חלק משיעורותיו מלבינות. עוד ציין כי הוא יודע שעובד במסגרייה וכי היה לו בעבר קיוסק בסמוך לשופרסל.

החוקרת ציינה כי העד מצוי בחדר הלם, מתקשה להבין את השפה העברית ומתקשר באופן חלקי. על כן, הפסיקה, בשלב זה, את גביית הודעתו.

בהודעתו מיום 09.02.14 סיפר העד כי רצה לפרוץ למסגרייה על מנת לגנוב בקבוקים שיוכל למכור ולקנות בכסף מזון. העד סיפר כי בכל פעם שהלך לכיוון החנות "יוחננוף", ראה בקבוקים ריקים בתוך המסגרייה. הוא אישר כי פרץ בעבר פעמיים למסגרייה, מחלקה האחורי, וגנב ממנה בקבוקים.

העד ניסה לפרק את הברגים בחלק האחורי של המסגרייה באמצעות מפתח שבדי שחור. בעוד הוא מפרק את הברגים, שמע צעקה ולפתע, קפץ עליו אדם לבוש בבגדים לבנים ותקף אותו. התוקף בעט בצידן השמאלי של צלעותיו, היכה בראשו ודקר אותו ברגליו מספר פעמים. העד צעק "די, די, די" והתוקף בעט בו בשנית, הפעם ברגל שמאל (ש' 6-11; ש' 31-34). הוא אמנם לא ראה את הסכין עימה נדקר, אך לדידו, רק סכין הייתה יכולה לגרום לחתכים המצויים ברגליו (ש' 35-38). העד מסר כי התוקף גבוה ורזה, בעל קרחת ושפם. נהג ברכב טנדר מסוג מיצובישי אשר עליו הצביע לשוטרים והוא עובד במסגרייה. הוא ראה אותו בעבר במסגרייה ובין היתר, ביקש ממנו כי יעסיק אותו. כן, הוא יודע כי הוא מתגורר מעל המסגרייה וכי לפני כ- 3-4 שנים היה בבעלותו קיוסק ליד סניף השופרסל. העד נשאל האם יהא מוכן לביצוע עימות מול התוקף והשיב בחיוב.

בהודעתו מיום 13.02.14, הוצגה למתלונן תמונת הנאשם והוא זיהה את האדם המצולם בה כאדם שתקף אותו. הוא אינו יודע את שמו, אך הוא בטוח ב- 100% שזהו האדם שתקף אותו. המתלונן יודע כי הוא בעל המסגרייה. הוא מספר כי ראה אותו בעבר ולפני כחודש, אף הגיע אליו למסגרייה, משום שחיפש עבודה כרתך, אך נענה על ידו בשלילה. המתלונן סיפר כי הגיע למקום האירוע עם מפתח שוודי שחור. השיב בשלילה לשאלה האם הגיע גם עם שפיץ פלייר. הוצגה למתלונן תמונה בטלפון הנייד של השפיץ פלייר שנמצא בסמוך למקום האירוע, אך זה לא זוהה על ידו.

לאחר שלא הגיע למסור עדותו בבית המשפט וע"ת מס' 3 סיפרה כי הפציר בה שלא למסור עדותה, נחקר המתלונן ביום 08.07.14.

המתלונן נשאל מדוע לא התייצב לדיון בבית משפט, למרות שקיבל זימון והשיב כי נבהל וחשש כי יפגעו בו. מנגד, הכחיש כי אויים לבל יגיע למסור עדותו בבית המשפט וכן, הכחיש כי אמר לע"ת מס' 3 כי באם תמסור עדותה בבית המשפט, "ישלחו לה מישהו" וכי אם לא תעשה כן, ישלמו לה.

יחד עם זאת ציין כי משהעדה כינתה אותו פחדן "היא אמרה לי שאני פוחד להגיע לבית משפט ואני אמרתי לה לך יש דודה ויש ביטוח לאומי ולי אין כלום ואם יקרה לי משהו מה אני אעשה".

לשאלת החוקר מדוע הוא מפחד באם איש לא איים עליו כדבריו, השיב: "קיוסק זה שלהם מסגריה שלהם כולם מכירים אותו את דוד ובן שלו".

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

הנאשם העיד בבית המשפט וסיפר כי המסגרייה שבבעלותו מצוייה בסמוך לביתו, בסוף הבניין. מאחוריה מצוי שטח פתוח אשר אליו דיירי השכונה זורקים פסולת. גם הוא מניח פסולת מן המסגרייה בשטח זה. מצד זה ניסה המתלונן לפרוץ למסגרייה.

העד סיפר כי המסגרייה בנויה מאיסכוריות, פח דק שבקלות ניתן להיחתך ממנו ומברגים המחזקים אותה. כאשר האיסכורית מכופפת, הסיכוי להיפצע ממנה גדול יותר.

הנאשם סיפר כי בעבר פרצו למסגרייה פעמיים על ידי פתיחת הברגים וכיפוף האיסכורית. כעת, מבין כי הפורץ היה המתלונן. נגנבו כלי עבודה בשווי כ- 20 אלף ₪.

הנאשם סיפר כי ביום האירוע בשעה 23:00 לערך צפה בטלוויזיה לבדו, שמע רעשים, צפה בצילומים ממצלמות האבטחה המותקנות בביתו מזה כ- 5-6 שנים וראה אדם המנסה להיכנס לתוך המסגרייה, מסובב ברגים ו"מתעסק שם צמוד לקיר" (עמ' 131 לפרוטוקול, ש' 8-11). הוא ירד למטה, ראה בדרכו קרש והרים אותו משום שלא ידע במי מדובר וחשש.

הנאשם ציין כי השטח שמאחורי המסגרייה חשוך לגמרי והתאורה הקרובה למקום האירוע היא במרחק של כ- 20 מ'.

כשהגיע הנאשם לכיוונו של המתלונן, ראה כי המתלונן מנסה לפתוח את האיסכורית באמצעות כלים שהיו בידיו, צעק לו "הלו מה אתה עושה" והמתלונן הסתובב לכיוונו, החל לעשות תנועות עם ידיו, לקלל אותו ברוסית ואז סטר המתלונן לנאשם והשניים החלו להתקוטט, לדבריו.

לגרסת הנאשם כתוצאה מההתקוטטות נוצרו לו סימנים על הצוואר. הנאשם ציין כי לאורך כל הקטטה ביניהם, עמד המתלונן עם הפנים אליו. לאחר מכן אמר למתלונן "תיקח את הרגליים שלך ותעוף מפה", ציין כי לקח לו זמן "להעיף אותו משם. הוא נהיה בעל הבית על הדברים שלי ולא רוצה ללכת. אני חושב בדיעבד

זה טעות שלי שלא הזמנתי משטרה" (עמ' 131 לפרוטוקול, ש' 22-20).

לדבריו, הנאשם היה שתוי ומסומם ולכן, הוא לא עזב את המקום.

הנאשם הכחיש כי גרם לפציעת המתלונן באמצעות השפיץ פלייר שנמצא סמוך למקום האירוע. הוא כלל לא אחז בו וציין כי ביקש מן השוטרים לבדוק אם קיימות עליו טביעות אצבעות (עמ' 131 לפרוטוקול, ש' 31-עמ' 132 לפרוטוקול, ש' 6).

הנאשם הכחיש כי כתב את הכתובת שנמצאה על דופן האיסכורית ולשונה "אני מחקה לך ימניק זבל עוד תיתפס ואז בתחת" (הטעויות במקור - ע.נ.) (תמונה מס' 9 בלוח תצלומים ת/6).

לשאלת ב"כ המאשימה, הכחיש כי המתלונן הגיע למסגרייה בעבר וחיפש עבודה.

עוד טען כי כשנגבו הודעותיו, החוקרים הלחיצו אותו, לא רשמו את כל דבריו והוא חשש מהם. על כן, לא השיב גם לשאלות דוגמת היכן הוא מתגורר או הכחיש כי ירד מדירתו ופגש במתלונן.

עד נוסף שהעיד מטעם ההגנה הוא אבי רווח. הנאשם היה בן זוגה של אמו של העד במשך 12 שנים. כן, העד שוכר מן הנאשם קיוסק.

העד הכחיש כי שוחח עם רג'ינה, ידידתו ושכנתו של המתלונן בכל הנוגע לסוגיית העדתו של המתלונן, לא שלח אליה אף אחד ופעם ראשונה שראה אותה הייתה כשהגיעה להעיד בבית המשפט. העד ציין כי הגיש כנגדה תביעה על הוצאת דיבה וזו הגישה בקשה למחיקת התביעה על הסף וטענה כי לא שוחחה עם העד מעולם ולא הצביעה עליו בכוונה (כתב התביעה ובקשת המחיקה - נ/3 ונ/4, בהתאמה).

עוד טען העד, ביחס למתלונן, כי ייתכן שראה אותו בעבר, משום שעסקו מצוי בסביבת מגוריו של המתלונן, אך אין לו קשר אליו והוא לא פנה אליו מעולם (עמ' 141 לפרוטוקול, ש' 27-16). בחקירתו הנגדית, נשאל אם המתלונן נהג להגיע לקיוסק שלו ולרכוש שתייה והשיב כי טרם המקרה לא זכר את המתלונן.

העד העיד כי במגרש הריק שמצוי מאחורי המסגרייה יש פסולת רבה, צמחייה וברזלים.

העד אישר כי מערכת היחסים בין הנאשם לבינו היא טובה ולעיתים, הוא מגיע למסגרייה.

דין

בבסיס ראיות המאשימה כנגד הנאשם עומדת גרסתו של המתלונן כפי שנמסרה במשטרה, אותה מצאתי להעדיף על פני גרסתו בבית המשפט, מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות.

עדותו של המתלונן בבית המשפט שונה מאמירותיו במשטרה, בכל הנוגע לזהות התוקף ולפרטים הידועים לו עליו וכן, בכל הנוגע לאופן בו נגרמו החתכים בגפיו.

עם זאת, בסיס עדותו של המתלונן כפי שהיא נמסרה במשטרה נותרה דומה גם בעדותו בבית המשפט. המתלונן לא טען כי לא הותקף ולא טען כי לא נגרמו לו חבלות ובין היתר, חתכים. עדותו בבית המשפט הייתה שונה בכך שלפתע, לא זכר במדויק את פרטי האירוע, טען כי אינו יודע מי תקף אותו וכי החתכים שבגפיו נגרמו משבבי עץ שנותרו בגופו ולא כתוצאה מדקירה. תשובותיו של המתלונן מתחמקות ובלתי סבירות. כך, למשל, כשנשאל, איך כאשר הוצגה לו תמונתו של הנאשם, זיהה אותו כאדם שתקף אותו, השיב כי הוא אינו רואה היטב ללא משקפיו. אולם, כשנשאל על ידי בית המשפט מתי הוא נזקק למשקפיו, השיב כי רק לצורך קריאה ובעת עבודתו.

מעיון בהודעתו של המתלונן מיום 08.07.14, ניכר חששו הרב. המתלונן סיפר כי לא הגיע למסור עדותו בבית המשפט משום שחשש שיפגעו בו בשנית. משנשאל ממי חשש, השיב כי "קרית משה זה עיר בנדיטים ואין לי אף אחד אני לבד פה כי שם פחות שכירות, מסוכן שם מתקשרים למשטרה ולא באים" (ש' 16-19). המתלונן הכחיש כי איימו עליו. כשהטיחו בו כי לילדיו של הנאשם יש מכולת והם קנו לו סיגריות ובירות ואמרו לו לא להעיד נגד הנאשם, אמר "יכול להיות שאני קניתי אצלם סיגריות אבל מה שיכול להגיד לי או לא להגיד לי זה לא משנה" (הטעויות במקור - ע.ר.) (ש' 87-89). תשובותיו של המתלונן מתחמקות וניכר כי המעמד לא נוח לו. האמור בהודעתו האחרונה שבמשטרה מיום 08.07.14 מדבר בעד עצמו באשר לחששותיו של העד מהמעמד ובאשר לרצונו להרחיק עצמו ממעמד זה ככל האפשר.

גם בעת מסירת עדותו בבית המשפט, ניכר היה כי המתלונן לחוץ וחושש. הדבר בא לידי ביטוי הן בתנועות גופו והן בקצב דיבורו וטון הדיבור בו נקט. על כן, גרסתו החדשה של המתלונן כי החתכים נגרמו לו, משום ששבבי עץ נותרו בגפיו מן הקרש עמו הוכה והיה צורך להוציאם, נדחית. כך גם אמירותיו של המתלונן על כך שהוא נוטל תרופות פסיכיאטריות המשפיעות עליו ואינו זוכר במדויק את פרטי האירוע.

לכך מצטרפות גם אמירותיה של רג'ינה, ע"ת מס' 3, אמירות אשר תומכות בהעדפת גרסתו של המתלונן כפי שנמסרה במשטרה. היא מסרה כי המתלונן אמר לה כי לא יגיע למסור עדות בבית המשפט והפציר בה לא למסור עדותה גם היא, פן תיפגע. עוד אמר לה המתלונן כי אם לא תמסור עדותה, ישלמו לה. דבריה אלו מהווים תימוכין לכך שהמתלונן שינה גרסתו בשל חששו כי יפגעו בו.

דבריה אלה אינם דברים בעלמא, כפי שטען ב"כהנאשם, שכן הם מצאו תימוכין בדבריו של המתלונן עצמו בהודעתו מיום 08.07.14.

לא נעלמה מעיני העובדה כי ההודעה שנגבתה מן המתלונן בבית החולים לאחר האירוע, נגבתה בשפה העברית אשר אינה שגורה בפיו. החוקרת שירן בן לולו העידה בבית המשפט וסיפרה כי היא אמנם התרשמה כי למתלונן קשה להתבטא עקב קשיי שפה ועקב העובדה כי הודעתו נגבתה זמן מועט לאחר האירוע כשהוא מצוי בחדר הלם, אך היא רשמה את דבריו של המתלונן מילה במילה ואף ציינה את התנועות שהדגים בידי. יש לזכור כי דבריו של המתלונן נאמרו לשוטרת בן לולו זמן קצר לאחר האירוע ולא זמן מה לאחר האירוע. אך הגיוני הוא כי פרטי האירוע נותרו טריים בזכרונו בעת גביית הודעה זו.

השוטר יאסו העיד כי עם הגעתו לכתובת המודיעה, שאל את המתלונן מספר שאלות וזה השיבו. שיחתם הייתה בשפה העברית והוא התרשם כי המתלונן הבינו. עוד ציין כי דבריו של המתלונן אשר נרשמו על ידו בדו"ח

הפעולה שמילא (ת/24), נרשמו כפי שמסר אותם. המתלונן סיפר לשוטר יאסו שהגיע למסגרייה לקחת בקבוקים ובעל המסגרייה דקר אותו מספר פעמים.

יתר על כן, אמנם כשהעיד המתלונן בבית המשפט, תורגמו דבריו לעברית באמצעות מתורגמן, אך לא אחת הקדים את המתורגמן והשיב לשאלות בעברית, לאחר שאף הבין אותן. ניתן היה להתרשם, שהגם שאינו שולט בשפה העברית על בוריה, הרי שהוא מבין אותה ומדבר בה ברמה סבירה.

כך גם אין אינדיקציה כלשהי מפי השוטרים שהגיעו למקום או מן השוטרת בן לולו שגבתה הודעת המתלונן בבית החולים כי נדף ממנו ריח של אלכוהול או שהתרשמו כי הוא בגילופין. על כן, קשה לומר כי היה בגילופין או לפחות במידה כזו הפוגמת בשיקול דעתו ומערפלת את חושיו מלזכור את שאירע ולספר זאת.

עוד אני ערה לטענת ב"כ הנאשם כי בכתב האישום נטען כי המתלונן נדקר באמצעות שפיץ פלייר ואילו, המתלונן סיפר במשטרה כי נדקר באמצעות סכין. אולם, יש לשים אל לב כי בהודעה השניה שנגבתה מהמתלונן, ביום 09.02.14, אישר המתלונן כי לא ראה את הסכין. לדבריו, הוא ציין כי נדקר באמצעות סכין, משום שלעניות דעתו, החתכים אשר נגרמו לו יכלו להיווצר רק באמצעות סכין. הווה אומר, המתלונן לא ראה את החפץ עמו נדקר אלא הסיק כי מדובר בסכין.

צילומי מצלמות האבטחה שהיו במקום ושאותם מסר הנאשם תומכים גם הם בחלק מגרסת המתלונן במשטרה (דיסק צילומים ממצלמות האבטחה - ת/13 ודו"ח צפייה בדיסק - ת/12).

לפי הצילומים שעל גבי הדיסק ודו"ח הצפייה בדיסק שערך רס"מ ולדיסלב זרובימסקי, נראה אדם המגיע למקום ברכב טנדר. מאוחר יותר, אותו אדם הלבוש בגדים בהירים ואשר לו קרחת מגיע בסמוך למקום הימצאו של המתלונן ליד המסגרייה ומכה אותו. הוא נראה בועט בו ומכה אותו באמצעות קרש או אלה שמחזיק בידו הימנית. השוטר לוי אופיר זיהה בוודאות את הנאשם, המוכר לו שנים רבות מעבודתו, כאדם אשר יצא מרכב הטנדר וכן כאדם שהכה את האחר באמצעות אלה (זכ"ד מיום 11.02.14 - ת/18).

אם כן, יש בידינו טעם נוסף, המגובה בממצא אובייקטיבי, להעדפת גרסתו של המתלונן כפי שהיא נמסרה במשטרה.

החתכים על גפיו של המתלונן

המתלונן, כאמור, סיפר גם לרג'ינה, מיד עם הגיעו אליה לאחר האירוע, כי הותקף ובין היתר, נדקר.

בהתאם לתמונות 9-14 בלוח הצילומים מיום 10.02.14 (ת/8), ניתן לראות כי החלק הימני של מכנסי המתלונן ספוג בדם והחלק השמאלי מוכתם בדם בחלקו. כן, נראים חתכים בחלק האחורי של המכנסיים. בהתאם לדו"ח בדיקת המעבדה לזיהוי פלילי (דו"ח בדיקת מז"פ - ת/9) עולה כי במכנסי המתלונן היו שישה חתכים, כפי שניתן היה לראות גם בתמונות הנ"ל. חמישה מתוכם בצד ימין של המכנסיים ואחד מהם בצד

שמאל של המכנסיים. אורכם הממוצע עמד על כ- 14 מ"מ.

תימוכין לגרסתו של המתלונן במשטרה ניתן למצוא בתעודה הרפואית על שמו של המתלונן (ת/16) ובתצלומים המתעדים את חבלותיו של המתלונן (ת/4).

התעודה הרפואית על שם המתלונן (ת/16) וצילומי החבלות על גופו (ת/4) תומכים באמירותיו של המתלונן במשטרה וכן, בדבריו לרג'ינה. בתעודה הרפואית מצויין כי למתלונן חבלות בדמות נפיחות מצחית המטומית וכן, "גפים - פצעים חבושים - מס' חתכים אשר נתפרו בניילון...". כמו כן, מעיון בצילומים הנ"ל, ניתן לראות באופן ברור את החבלות על גופו של המתלונן, הן במצחו והן בגפיו.

החתכים אשר על גופו של המתלונן עומדים, כאמור, בבסיס המחלוקת. לטענת הנאשם, הוא לא דקר את המתלונן ולא גרם לחתכים על גופו. לגישתו, יכול והמתלונן נחתך מן האיסכורית ממנה בנויה המסגרייה, בעת המאבק ביניהם. לחילופין, יכול והמתלונן נחתך מפסולת ו/או חלקי ברזל אשר היו זרוקים בשטח הסמוך למסגרייה, בעת זחילתו על הקרקע, כאשר פנה ללכת מן המקום לאחר האירוע או כאשר נפל לקרקע במהלך המאבק.

באם אכן חתכים אלו נגרמו למתלונן בעת זחילתו, הרי שאין הדבר מתיישב עם הדעת כי אלו יהיו חתכים כה "נקיים", נקודתיים ושאינם "נמשכים". כן, לא נראים בתצלומים או מתועדים בתעודה הרפואית שפשוטים כלשהם או סימנים אחרים מסביב לחתכים או בסמוך אליהם. מיקומם של החתכים, גם הוא לא מסייע בתימוכין בתיאוריה זו. באם היה נחתך בעת זחילתו, היה על החתכים שנמצאו על גפיו להיות בצידי הגפיים או בחלקן הקדמי. הימצאותם בחלק האחורי של הגפיים אינה עולה בקנה אחד עם תיאוריה זו. כך, גם לא ניתן להסביר את העובדה כי בצילומי מצלמות האבטחה (ת/13), נראה המתלונן צולע והחלק הימני של מכנסיו נהפך כה יותר ונצבע בדם. הרי אם הנאשם לא דקר את המתלונן, כפי דבריו, והחתכים על גפיו של המתלונן נגרמו בעת שזחל לאחר שהוכה על ידי הנאשם, אזי מדוע יצלע מיד לאחר מכן ואף ידמם?

הן המתלונן בגרסתו במשטרה והן אחרים שהעידו בבית המשפט דוגמת השוטר דבח לא הבחינו בשאריות ברזלים על הקרקע בין המסגרייה לבין הבניין בו מתגורר המתלונן ושאליו הגיע מדמם. על כן, גם האפשרות שהעלה הנאשם כי המתלונן נחתך, בעת נפילתו על הקרקע, מברזלים שהיו על הקרקע, אינה מניחה את הדעת. נוסף על כך, נפילה על הקרקע, יכול ותגרום לחתך, שניים, אולי אף שלושה, אך לא שישה במספר.

יתר על כן, דמו של המתלונן נמצא על גבי מכנסיו של הנאשם. (דו"ח פעולה מאת השוטר יאסו מיום 06.02.14 שעה 22:53 אשר ציין כי נתפסו מכנסיים אשר הנאשם לבש ועליהם דם - ת/24; קבלת המוצג לבדיקה במעבדה לזיהוי פלילי - ת/30; חוות דעת מומחה מטעם המחלקה לזיהוי פלילי - ת/29).

עובדה זו מובילה למסקנה כי המתלונן דימם במהלך האירוע, כאשר הוכה על ידי הנאשם ולא לאחריו, בעת שזחל. ודוק: החבלות האחרות שנגרמו למתלונן אינן כאלו אשר גורמות לדימום כה מסיבי. על כן, המסקנה המתבקשת והברורה מאליה היא כי המתלונן דימם בעקבות החתכים על גופו וזאת, כאמור, כאשר נח הנאשם במקום (אחרת מדוע יוכתמו מכנסיו של הנאשם בדמו של המתלונן?). גודלו של כתם הדם על מכנסיו הנאשם, כ- 15 ס"מ, מעיד כי הדם לא היה יכול להגיע למכנסיו של הנאשם בצורה אחרת מלבד מגע ישיר מהחתכים המדממים.

כן, אין זה סביר כלל ועיקר כי מנפילה על איסכורית, ככל שהייתה כזו, יגרמו למתלונן חתכים כה מרובים ובשתי רגליו. עוד אציין כי אם היה נחתך המתלונן מן האיסכורית, היה עלינו למצוא דם באחת הפינות החדות של האיסכורית. כזה לא נמצא. חומר החשוד כדם נמצא על גבי דופן האיסכורית ועל גבי הקרקע (ראה מיקומים מדוייקים בלוח תצלומים - ת/6). סביר כי הגיע לשם כתוצאה מ"מריחתו" או טפטופו, אך לא מאחר ובאותו מקום נחתך ודימם.

ועוד יצוין לענין זה, כי לו נחתך המתלונן מדופן האיסכורית, בעת ניסיון הפריצה, כי אזי אין זה ברור כלל ועיקר הכיצד יופיעו החתכים על חלקן האחורי של רגליו.

אם כן, ניסיון החיים והשכל הישר מלמדים כי חתכים דוגמת אלו אשר מצויים על המתלונן אינם כתוצאה מנפילה על איסכורית, חדה ככל שתהא ו/או כתוצאה מזחילה על גבי ברזלים או על פסולת אחרת. משכך, הריני לקבוע כי החתכים על גופו של המתלונן נגרמו כתוצאה מדקירה באמצעות חפץ חד.

במרחק של כ- 5 מ' מן הפינה הדרומית-מערבית של המסגרייה, על הקרקע, נמצא שפיץ פלייר ועליו חומר ביולוגי החשוד כדם (ראה דו"ח תפיסת מוצגים - ת/11; תמונות 4-6 מלוח תצלומים - ת/6). שפיץ הפלייר נשלח לבדיקה במז"פ, אך הוא אינו נבדק ונערכה חוות דעת מומחה רק בנוגע לחלק מן המוצגים אשר הועברו לבדיקה. גם חוות הדעת הזו הוגשה באיחור ביחס למועד הגשת כתב האישום, אך החלטתי לאשר קבלתה ולאשר זימונה של העדה אשר כתבה וערכה את חוות הדעת. העדה אכן הגיעה למסור עדותה בבית המשפט ובאותו מעמד, ביקשה המאשימה להגיש חוות דעת נוספת של אותה עדה אשר ניתנה ביום 28.08.14 ומתייחסת לבדיקתו של שפיץ הפלייר הנ"ל שנמצא במרחק לא רב מן המסגרייה. העדה הסבירה בבית המשפט כי על פי השיטה הנוהגת במעבדה ובהתאם לשיקול דעתה, לא בדקה את כל המוצגים אשר הועברו לבדיקה, משום שלאחר בדיקת 3 מוצגים, נחה דעתה כי היא יכולה ליתן חוות דעתה באשר לשאלה שנשאלה בטופס הלוואי למוצגים ומשכך, אין עוד צורך בהמשך הבדיקה.

לאחר ששמעתי את דברי העדה ומשהמאשימה ביקשה להגיש את חוות הדעת הנוספת בעיצומו של הליך ההוכחות וצעד לפני קו סיום פרשת התביעה, הרי שלא היה מקום להשלים את החקירה בשלב זה ולכן, נדחתה בקשת המאשימה לקבל את חוות הדעת השנייה מטעם המז"פ.

משכך, נותרנו עם שאלה שאין עליה מענה והיא האם הדם שנמצא לכאורה על שפיץ הפלייר הוא דמו של המתלונן.

אין נפקא מינה באם שיקול הדעת וההחלטה היו של גורמי החקירה בתיק או גורמי התביעה. הלכה למעשה, בדיקה אשר התבקשה, לא נעשתה ומול עובדה זו אנו עומדים כעת.

לדידי, ברי שהיה מקום לבצע בדיקה זו מלכתחילה ולא להיתפס לקונספציה מסויימת כפי שעשתה הבודקת וכפי שהעידה על כך בבית המשפט. שומה היה לקחת בחשבון את כל האפשרויות לרבות אפשרות תיאורטית (שבפועל ובדיעבד אינה רלבנטית למקרה שבפנינו) שמאן דהוא אחר ונוסף מלבד המתלונן והנאשם אף הוא היה בזירת העבירה.

עם זאת, אין בכוחו של מחדל חקירה זה לפגום במסכת הראייתית שהתגבשה כנגד הנאשם. ודוק:

לא מצאתי את גרסתו של הנאשם מהימנה.

בהודעתו הראשונה במשטרה, מיום 07.02.14, השיב הנאשם לכלל השאלות, בין אם מדובר בשאלות אינפורמטיביות דוגמת האם בבעלותו מסגרייה ברחוב מרבד הקסמים ובין אם מדובר בשאלות היורדות לשורשו של עניין דוגמת האם דקר את האדם שהגיע למסגרייה, בתשובה "לא דקרתי אף אחד ולקחו אותי מהמיטה".

בהודעתו השנייה מיום 11.02.14 השיב הנאשם על מספר שאלות, אך כשנשאל היכן הוא מתגורר, השיב כי מעתה ישיב על השאלות שימצא לנכון להשיב עליהן. הנאשם טען כי ייתכן שירד מביתו, אך לא בעקבות פורץ. הוא הכחיש כי הוא האדם שנראה בצילומים שנלקחו ממצלמות האבטחה, הכחיש כי היכה את המתלונן וטען כי אינו זוכר מה עשה בעת האירוע, מה לבש, מתי ירד מביתו ומדוע.

באורח פלא, בבית המשפט זכר הנאשם פרטים דוגמת אילו בגדים לבש, מדוע ירד מביתו למטה ואישר כי היכה את המתלונן משום שראה במצלמות האבטחה כי מנסה לפרוץ למסגרייה.

הסבריו לסתירות בתשובותיו בין הדברים שמסר במשטרה לבין דבריו בבית המשפט, בדבר היותו לחוץ וכי חשש מן החוקרים, אינם מתיישבים עם הדעת. אין מדובר באי דיוקים מינוריים אלא בסוגיות הנוגעות לשורשו של עניין ואין הדעת מניחה כי לפתע פתאום יזכור דברים שלא זכר בסמוך לאחר האירוע. כן, אין זה סביר כלל ועיקר שאדם הנחקר כחשוד ביחס לביצוע עבירות כגון אלו אשר הוא מואשם בהן, לא ישיב על שאלות החוקרים רק משום שהוא לחוץ. הרי שינסה לשכנעם ולטעון כי הוא אינו האדם אותו הם מחפשים.

הנאשם העלה בבית המשפט תיאוריות שונות ביחס לשאלה כיצד נגרמו למתלונן החתכים האמורים, אך, כאמור, אין הן עומדות במבחני ההיגיון והשכל הישר ואין בידי לקבלן.

עוד, טען הנאשם כי המתלונן סטר לו ראשון ואז הם החלו להתקוטט עד כי נותרו לו סימנים על צווארו, אך לסימנים אלו אין כל זכר ואין כל תיעוד. גם לטענתו של הנאשם כי לאורך כל האירוע, המתלונן היה עם פניו אליו אין כל תימוכין.

גרסתו של המתלונן במשטרה אינה עומדת לבדה ונתמכת בראיות נוספות, כפי שפורט לעיל ואין בכוחו של מחדל החקירה האמור לעורר ספק באשמתו של הנאשם ביחס לפציעתו של המתלונן בנסיבות מחמירות.

ראה לעניין זה ע"פ 5386/05 אלחורטי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.05.06):

"... התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (עניין מליקר, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר. כך סיכם את הסוגיה בית המשפט בעניין מליקר: "כישלוננו של הגורם החוקר באיסוף הראיות -

ואפילו נעשה הדבר במודע- אינו בא במקומה של הראיה שאפשר והייתה מושגת; וכוחו מצומצם בהקשר זה, להיעדרה של ראיה תומכת או סותרת ראיה אחרת, שבעל דין סומך עליה את טענותיו".

ב"כ הנאשם טען כי מעשיו של הנאשם חוסים תחת ההגנה המצוייה ב"חוק דרומי" וכי מאחר שהמתלונן ניסה לפרוץ לעסקו של הנאשם, מעשיו היו דרושים באופן מידי על מנת להדפו מלהיכנס.

תיקון 98 לחוק העונשין הוסיף את נוסח סעיף 134 (המכונה גם בשם "חוק דרומי") בזו הלשון:

"(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים, בית העסק או המשק החקלאי המגודר, שלו או של זולתו, בכוונה לבצע עבירה, או מי שמנסה להתפרץ או להיכנס כאמור.

(ב) הוראת סעיף קטן (א) לא תחול אם -

(1) המעשה לא היה סביר בעליל, בנסיבות העניין, לשם הדיפת המתפרץ או הנכנס;

(2) האדם הביא בהתנהגותו הפסולה להתפרצות או לכניסה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.

(ג) לעניין סעיף זה, "משק חקלאי" - לרבות שטח מרעה ושטח המשמש לאחסון ציוד וכלי רכב במשק חקלאי".

אין בידי לקבל טענת ב"כ הנאשם לעניין זה.

אין הנאשם נתקל במתלונן, כאשר שהה בתוך עסקו, אלא הבחין במעשיו כשהיה בדירתו המצויה מעל למסגרייה. משכך, לא נקלע הוא למאבק עם המתלונן-הפורץ ללא כל ברירה, אלא בחר הוא לרדת מדירתו ולהתעמת עם המתלונן. במקרה זה, יכול וצריך היה הנאשם להתקשר למשטרת ישראל ולהודיע על כך שאדם מנסה לפרוץ לעסקו. משלא עשה כך הנאשם ועשה דין לעצמו, מעשיו לא יכולים לחסות תחת ההגנה הניתנת בסעיף זה. כל שכן, גם אם נאמר כי היה צורך מידי להדוף את המתלונן לבל יפרוץ למסגרייה, הרי שלאור סוג ועוצמת החבלות אשר נגרמו למתלונן, מעשיו של הנאשם לא היו סבירים בעליל.

המאשימה עמדה בנטל הראייה והוכיחה מעל לכל ספק סביר את יסודות העבירות בהן הואשם הנאשם. הנאשם תקף את המתלונן וגרם לו חבלות של ממש וכן, פצע אותו באמצעות נשק קר. גם אם מהותו של הנשק הקר לא הוכחה בוודאות, הרי שמדובר היה בנשק קר, באמצעותו נדקר המתלונן ובשל כך נפצע כאמור לעיל.

לפיכך, הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 וסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ז חשוון תשע"ה חשון תשע"ה, 10 נובמבר 2014, במעמד הצדדים